

This is a self-archived version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details.

Author(s): Kotiaho, Janne; Laine, Ilona

Title: Suoluonnon turvaaminen edellyttää ennallistamista ja suojelua

Year: 2022

Version: Published version

Copyright: © Kirjoittaja & Alue- ja ympäristötutkimuksen seura, 2022

Rights: In Copyright

Rights url: <http://rightsstatements.org/page/InC/1.0/?language=en>

Please cite the original version:

Kotiaho, J., & Laine, I. (2022, 5.7.2022). Suoluonnon turvaaminen edellyttää ennallistamista ja suojelua. Versus. <https://www.versuslehti.fi/tiededebatti/suoluonnon-turvaaminen-edellyttaa-ennallistamista-ja-suojelua/>

TIEDEDEBATTI

Suoluonnon turvaaminen edellyttää ennallistamista ja suojelua

5.7.2022

Lukuaika: 9 min.

Teksti pohjautuu Suomen Luontopaneelin vertaisarvioituun raporttiin [Soiden ennallistamisen suoluonto-, vesistö- ja ilmastovaikutukset](#) (2021).

Soiden ennallistaminen on tärkeä työkalu luontohaittojen korjaamisessa ja luonnon monimuotoisuuden turvaamisessa. Ennallistamistoimilla voidaan korjata luontohaittoja ja palauttaa mittavan ojittamisen heikentämää suoluonnon monimuotoisuutta, kertoo Suomen Luontopaneelin heinäkuussa 2021 julkaisema [raportti](#), joka tarkastelee soiden ennallistamisen suoluonto-, vesistö- ja ilmastovaikutuksia.

Suomi on sitoutunut luonnon monimuotoisuuden heikkenemisen, eli luontokadon, pysäyttämiseen kansainvälisesti. Se on yksi pääministeri Sanna Marinin hallitusohjelman tavoitteista. Noin viidennes Suomen kokonaispinta-alasta on suota. Suomi on maailman soisin valtio, ja siksi meillä on erityisvastuu suoluonnon suojelusta.

Suomen alkuperäisestä 10,4 miljoonan hehtaarin suoalasta yli puolet on ojitettu metsä- ja maatalouden sekä turvetuotannon tarpeisiin. Suot ovat Euroopan luontotyypeistä kaikkein uhanalaisimpia. Ensisijaisesti Suomen soilla elävistä lajeista 11 prosenttia eli yhteensä 120 lajia on uhanalaisia ja vaarassa hävitä. Mittava ojitus näkyy suolajiston ja -luontotyyppien uhanalaisuuden lisäksi myös vesistöhaittoina, soilta hävinneenä hiilivarastona ja muina heikentyneinä ekosysteemipalveluina.

Soita ennallistetaan eli palautetaan kohti luonnontilaa oja tukkimalla ja patoamalla, vesiä uudelleen ohjailemalla sekä poistamalla ojituksen seurauksena kasvanutta ylimääräistä puustoa. Ennallistamisen vaikutukset luonnon monimuotoisuuteen, ilmastoon ja vesistöihin vaihtelevat suon ominaisuuksien, erityisesti ravinteikkuuden ja märkyiden, mukaan. Vesistöihin kohdistuvien vaikutusten ja erityisesti ilmastovaikutusten tarkastelussa korostuvat myös lyhyen ja pitkän aikavälin vaikutusten erot.

Soiden ennallistaminen on tärkeä työkalu luontohaittojen korjaamiseksi

Tutkimusten valossa ennallistamisen vaikutukset etenkin suoluonnon monimuotoisuuden parantamiseen ja suolajiston palauttamiseen vaikuttavat lupaavilta. Ekosysteemin toiminnallisuuden kannalta tärkeät, tavanomaiset lajit, näyttävät palautuvan nopeasti.

Kaikki ennallistamisen vaikutukset eivät ole myönteisiä lyhyellä aikavälillä. Soiden ennallistaminen lisää metaanipäästöjä, jonka seurauksena kasvihuonekaasupäästöt voivat kasvaa seuraavan 10–20 vuoden aikana. Pitkällä aikavälillä päästöt alkavat kuitenkin yleensä vähentyä, ja etenkin rehevät suot voidaan ennallistaa hiilinieluiksi. Karuilla suoluontotyypeillä ilmastovaikutus voi olla kielteinen pidempään. Ennallistamista tuleekin tarkastella kokonaisuutena, huomioiden sekä ilmasto- että luontovaikutuksia.

Ilmastopäästöjä vähentäviä ja hiiltä sitovia ratkaisuja voidaan toteuttaa monilla erilaisilla, soiden käytöstä riippumattomilla keinoilla. Suoluontotyyppien erityispiirteet ja lajisto sen sijaan eivät ole turvattavissa ilman soiden ennallistamista. Ennallistamisen vaikutukset on syytä suhteuttaa myös muihin maankäytön vaikutuksiin. Esimerkiksi valuma-alueilla maa- ja metsätaloudessa suurille pinta-aloille vuosittain tehtävien ojitusten, hakkuiden sekä lannoitusten ilmasto- ja vesistöhaitat ovat merkittävästi suurempia kuin ennallistamisen tuottamat haitat.

Hilla, lakka, valokki tai muurain (*Rubus chamaemorus*) on yksi monille tuttu suoelinympäristöissä yleinen kasvi. Kuva: Ilona Laine

Kokonaisuutena arvioiden soiden pitkäjänteinen ennallistaminen siis kannattaa, vaikka kaikki vaikutukset eivät lyhyellä aikavälillä olisikaan myönteisiä. Soiden uhanalaisia lajeja ja luontotyyppejä ei voida turvata ilman ennallistamista. Ennallistamisella voidaan parantaa myös soiden virkistys- ja matkailukäyttöä, ja parantuneilla virkistyskäyttöarvoilla on myönteisiä terveysvaikutuksia.

Ennallistamisen ohella on tärkeää panostaa suoluonnon lisäsuojeluun. Luonnon monimuotoisuuden turvaamiseksi kaikki Suomen jäljellä olevat luonnontilaiset ja vain vähän heikennetyt suot tulisi suojella. Ojitusta, turvetuotantoa, maa- ja metsätaloutta tai muita suoluontoa heikentäviä toimia ei tule kohdentaa soille, joiden lajisto- ja muut luontoarvot ovat korkeita. Kaikkein arvokkaimmat suot on tunnistettu [soidensuojelun täydennysehdotuksessa](#).

EU velvoittaa jäsenmaita ennallistamaan ihmisen heikentämää luontoa

Suomen Luontopaneeli katsoo, että Suomen kannattaa ennakoida tulevia toimintaympäristön muutoksia. Näistä yksi keskeinen on Euroopan komission luonnon ennallistamisasetus, joka julkaistiin kesäkuussa 2022. Asetuksen perusteluissa taustoitetaan syitä tiukalle lainsäädännölle, jota komissio valmistelee. Vuonna 2011 komissio antoi tiedonantona biodiversiteettistrategian, jossa yhtenä osana jäsenvaltiot sitoutuivat ennallistamaan 15 prosenttia EU:n heikennetyistä elinympäristöistä vuoteen 2020 mennessä. Biodiversiteettistrategia ei ole luonteeltaan velvoittava, vaan kannustaa jäsenvaltioita vapaaehtoiisiin toimiin, joihin ne ovat kuitenkin yhteisesti sitoutuneet. Vaikuttaa siltä, että vapaaehtoinen sitoutuminen ei ole riittävä kannuste, sillä sitoumuksesta huolimatta jäsenvaltiot eivät saavuttaneet asetettuja tavoitteita. Tämä johtopäätös on tulkittavissa komission luonnon ennallistamisasetuksen perusteluista. Auttaakseen jäsenvaltioita pääsemään asetettuihin tavoitteisiin komissio on nyt valmistellut ennallistamisasetuksen, joka on jokaista jäsenvaltiota erikseen velvoittavaa lainsäädäntöä.

Ennallistamisasetuksessa on kaksi artiklaa, jotka ovat olennaisia soiden ennallistamiselle. Artiklassa neljä todetaan, että kaikista luontotyypidirektiivin suoluontotyypeistä, jotka eivät ole luontotyypille ominaisessa hyvässä kunnossa, tulee ennallistaa 30 %, 60 % ja 90 % vuosiin 2030, 2040 ja 2050 mennessä. Luontotyypidirektiiviin kuuluvista suoluontotyypeistä huonossa kunnossa oleviksi on Suomessa arvioitu yhteensä noin 730 000 hehtaaria. Noin 2,1 miljoonan luontotyypidirektiivin suohehtaarin kuntoa ei tiedetä. Ennallistamisasetuksen mukaan tämän kunnoltaan tuntemattoman pinta-alan tulkitaan olevan huonokuntoista suoalaa. Käytännössä on vaikeaa arvioida, kuinka suuri osa tästä olisi ennallistamistarpeessa. Soiden ennallistamisvelvoite Suomessa tulee joka tapauksessa olemaan valtava – vuotuinen ennallistamistarve on 24 000–89 000 hehtaaria vuoteen 2050 saakka.

Vastoin yleistä mielikuvaa, monet suoluontotyypeistä ovat puustoisia. Soilta voi löytää niin havupuita kuin lehtipuita suoluontotyypistä riippuen. Kuva: Ilona Laine

Suomessa on ennallistettu alle 50 000 hehtaaria suoluontoa viime vuosikymmenien aikana, joten urakka vaikuttaa haastavalta sekä työmääränä, että tarvittavan rahoituksen kannalta. Ennallistaminen on vain yksi luonnon monimuotoisuuden turvaamisen keino. Tästä syystä Luontopaneeli ehdottaa, että luonnonsuojelun rahoitus turvataan sitomalla se bruttokansantuotteeseen ja osoittamalla 0,5–1 prosenttia BKT:n pitkäaikaisesta tasosta luonnon tilaa parantaviin toimiin. Rahoituksen tasokorotus pidetään voimassa, kunnes kaikki Suomen, EU:n ja kansainvälisen tason luontotavoitteet on täysimääräisesti saavutettu ja valtaosa Suomen uhanalaisista lajeista on saatu palautumaan elinvoimaisiksi. Nämä kriteerit ovat hyvin linjassa Euroopan komission luonnon ennallistamisasetuksen hengen kanssa.

Artikla neljän lisäksi soita koskee artikla yhdeksän, jossa käsitellään maataloutta. Pelloksi raivattuja soita pitää ennallistaa 30 %, 50 % ja 70 % vuosiin 2030, 2040 ja 2050 mennessä niin, että vuonna 2050 puolet tästä määrästä on uudelleen vetetty. Suomessa on 270 000 hehtaaria turvepeltoja, joten tavoite tarkoittaa 80 000, 135 000 ja 190 000 hehtaaria maatalouskäytöstä poistettavia turvepeltoja. Turvepeltojen osuus koko

maatalouden käytössä olevasta alasta on 10–12 prosenttia. Ennallistamistarve yhdistettynä Venäjän hyökkäykseen Ukrainassa tarkoittaa, että ruokaturvaan liittyvät kysymykset nousevat aikaisempaa enemmän esille. Yhtenä ratkaisuna pienenevän maatalousmaan asettamille ruokaturvan haasteille Luontopaneeli suosittaa panostamista kasviperäisen ruokavalion edistämiseen.

Luontokato ja ilmastonmuutos ovat sotaa ja pandemiaa hitaammin eteneviä kriisejä, eikä riittäviä toimenpiteitä niiden torjumiseksi ole toistaiseksi toteutettu, vaikka etenkin tulevien sukupolvien kannalta molempien ratkaiseminen on hyvän elämän edellytys. Luontopaneeli katsoo, että päättäjien tulisi määrätietoisesti ohjata yhteiskuntaa kohti maailmanlaajuista eli planetaarista hyvinvointia, jonka vallitessa sekä inhimillinen että ei-inhimillinen luonto voivat hyvin ja kukoistavat.

JANNE KOTIAHO JA ILONA LAINE

Otsikkokuva: Ilona Laine

*Risteyksessä on Versuksen ja Alue- ja ympäristötutkimuksen seuran (AYS) yhteinen teemajulkaisusarja. Ensimmäinen Risteyksessä-teema käsittelee soidensuojelua ja suopolitiikkaa. Lue lisää: **Risteyksessä***

JANNE KOTIAHO

Janne Kotiaho on Jyväskylän yliopiston ekologian professori ja Suomen luontopaneelin puheenjohtaja. Hän on toiminut Luontopaneelin puheenjohtajana vuodesta 2019.

ILONA LAINE

Luontopaneelin koordinaattori Ilona Laine työskentelee Jyväskylän yliopistossa Luontopaneelin sihteeristössä. Koulutukseltaan hän on ekologi.

LUE KOMMENTAARIT

Kaisu Aapala: Kyllä – suoluonnon turvaaminen edellyttää ennallistamista ja suojelua

Harri Vasander: Ennallistaminen vaatii osaamista

Sirpa Pietikäinen: Vauhtia EU:n ennallistamislainsäädännöstä**KAISU AAPALA**

Kaisu Aapala työskentelee Suomen ympäristökeskuksen Biodiversiteettikeskuksessa. Soiden suojelu ja ennallistaminen ovat olleet hänen työllistallaan 1990-luvulta lähtien.

Kyllä – suoluonnon turvaaminen edellyttää ennallistamista ja suojelua

Tästä asiasta en voisi ehkä olla enempää samaa mieltä Kotiahon ja Laineen kanssa. Suoluontokadon pysäyttämiseksi tarvitaan sekä suojelua että ennallistamista.

Valmistelussa on tällä hetkellä samanaikaisesti useita kansainvälisiä ja kansallisia prosesseja, joiden kaikkien tavoitteena on elvyttää luonnon monimuotoisuutta. Euroopan komission ennallistamisasetuksen lisäksi parhaillaan valmistellaan Suomen sitoumuksia EU:n biodiversiteettistrategian tavoitteisiin, joilla pyritään parantamaan luontotyyppien tilaa ja lisäämään suojelua. Samanaikaisesti on työn alla kansallisen luonnon monimuotoisuusstrategian päivitys, jossa ennallistaminen on nousemassa keskeiseksi keinoksi pysäyttää monimuotoisuuden väheneminen ja kääntää kehitys elpymisuralle.

Soiden vesitalous on sekä suojelun että ennallistamisen ytimessä

Suolle tulevien vesien laatu ja määrä ratkaisevat, miten suo toimii ja minkälaista monimuotoisuutta sinne kehittyy. Ekologisesti kestävänsoidensuojelun lähtökohta on suoekosysteemin ja siihen vaikuttavan valuma-alueen turvaaminen hydrologisesti toimivana kokonaisuutena.

Luonnontilaisen suon suojelu olisi aina parempi vaihtoehto kuin heikentyneen ennallistaminen. Kaikkien suoluonnon tilan mittarien ollessa punaisella, myös ennallistamista tarvitaan. Käytännössä soiden suojelu kulkee meillä lähes aina käsikädessä ennallistamisen kanssa, sillä vesitaloudellisesti toimivien suoekosysteemien suojelu Suomessa onnistuu vain harvoin kokonaan ilman ennallistamista.

Suoluonnon laaja-alainen muutos haastaa sekä suojelijaa että ennallistajaa

Maankäytön seurauksena suoluonnossa on tapahtunut laaja-alainen muutos, jossa ojittamaton suoala on pirstoutunut pienemmiksi, toisistaan erillään oleviksi suolaikkuiksi. Ojittamattomien suolaikkujen välisen kytkeytyvyyden heikentymisen lisäksi ojittamattomien laikkujen laatu suolajien elinympäristönä heikkenee jatkuvasti ympärillä olevien kuivattavien ojitusten vuoksi.

Elinkelpoisten elinympäristöjen verkosto on tärkeä sekä jäljellä olevien suolajien populaatioiden säilymiselle että lajien palautumiselle ennallistetuille kohteille. Voimakkaasti muuttuneessa suomalaisemmassuojelun ja ennallistamisen kohdentaminen mahdollisimman vaikuttavasti onkin vaativa tehtävä.

Käytännön työhön tarvitaan koordinaatiota ja kannustimia

Kuten Kotiaho ja Laine toteavat, soiden ennallistamismäärät tulevat todennäköisesti huomattavasti lisääntymään nykyisistä. Mitä enemmän toimijoita eri sektoreilta tulee mukaan, sitä tärkeämpää on koordinoida soiden ennallistamisen toteutusta ja vaikutusten seurantaavaltakunnallisesti.

Soilla on yleensä enemmän kuin yksi maanomistaja. Omistajia voi yhdellä suolla olla kymmeniä tai jopa yli sata. Keskeinen tavoite hydrologisesti toimivien suokokonaisuuksien suojelemiseksi tai ennallistamiseksi olisi saada kaikki maanomistajat mukaan. Moniomistajaisten suokohteiden suojeluun ja ennallistamiseen tarvitaankin uusia keinoja ja kannustimia maanomistajille.

KAISU AAPALA

[TAKAISIN YLÖS ↑](#)**HARRI VASANDER**

Harri Vasander on Helsingin yliopiston metsätieteiden osaston suometsätieteen professori (2006–2022). Hän on tutkinut luonnontilaisten, ojitettujen ja ennallistettujen soiden ja turvemaiden ekologiaa subarktiselta vyöhykkeeltä Kaakkois-Aasian päiväntasaajan tropiikkiin suosademetsiin. Hän on myös kirjoittanut tai toimittanut kymmeniä oppikirjoja.

Ennallistaminen vaatii osaamista

Soiden ojitus eli metsäojitus oli meillä Suomessa huipussaan 1960- ja 1970-lukujen taitteessa, jolloin vuosittain ojitettiin lähes 300 000 hehtaaria. Syynä olivat metsänkasvua suuremmat vuotuiset hakkuut, jotka olisivat johtaneet puupulaan. Ojituksiin liittyi myös syrjäseutujen sosiaali- ja työllisyyspolitiikkaa, jonka tekemistä auttoi halpa energia ennen 1970-luvun alun energiakriisiä. Vaikka suotyypit on Suomessa tunnettu hyvin, mentiin suurimman ojitusinnon aikoina myös liian karuille rahkaisille soille tai avosoille. Niitä oli vähäpuustoisina helppo ojittaa. Siinä pääsyy, miksi meillä on yli puoli miljoonaa hehtaaria ns. liian karuja ojitusalueita. Ravinnehäiriöistä kärsiviä entisiä avo- tai sekatyypin suometsiä on myös muutaman sadan tuhannen hehtaarin verran. Voidaan nyt todeta, että ne olivat virheojituksia. Tai lyhyemmin: väärin ojitettu!

Karut ojitetut suot eivät ole pääsyy soiden luontokatoon. Märät rehevät suot, etenkin letot ja vaikeasti ylitettävät nevat sekä korvet ovat avainasemassa soiden uhanalaisen lajiston suojelussa. Soiden ennallistamisessa tulisi priorisoida alue Sodankylän-Kittilän linjalta etelään päin. Siellä on vielä mahdollista saavuttaa merkittävää parannusta ja isoja pinta-aloja. Ennallistamisesta olisi myös hyötyä porotaloudelle. Kesälaitumina lähteiset koivulettosuot ovat keskeisiä. Pohjois-Pohjanmaa on jo menettänyt merkittävästi soiden luontoarvoja mm. rimpisten soiden pirstoutumisen vuoksi. Etelä-Suomessa tilanne on vielä huonompi. Siellä suot ovat keskimäärin karumpia ja pienempiä kuin pohjoisilla aapasoilla. Tämä ei suinkaan tarkoita, ettei etelässä tulisi ennallistaa jo soiden kytkeytyneisyyden vuoksi. Lisäksi siellä on paljon esimerkiksi taajamien ja koulujen lähisoita, joiden virkistysarvo voi olla suuri.

Soiden ojittamisen aikaan uskottiin yhteiseen hyvään ja tehtiin nykykatsannon mukaan paljon pahaa

Mikäli mittaviin soiden ennallistamistavoitteisiin aiotaan päästä, maanomistajat on saatava mukaan. Tämä edellyttää kannustimia. Informaatio-ohjauksella (mm. tiedotuksella ja neuvonnalla sekä maanomistajille ja puunostajille suunnatulla työkalupakilla) on suuri merkitys. Kemera-tuen tilalle on tulossa vuonna 2024 uusi kannustinjärjestelmä, METKA. Enää ei tueta kunnostusojituksia, vaan kokonaisvaltaista suunnittelua ja luonnonhoitoa. Kyselyjen mukaan puolet vastanneista maanomistajista on sitä mieltä, että monimuotoisuuskysymykset ovat tärkeitä.

Valmiita toimintamalleja ei ole, mutta pitäisi saada aikaan tiekartta, miten edistystä voitaisiin saavuttaa vuoteen 2035 mennessä. Ennallistamisessa on syytä priorisoida kiireellisenä suojelualueiden läheiset alueet ja rehevimmät suoalueet, joilla on vaikutusta suojelualueiden soiden tilaan. Ennallistamisen suunnitelmallinen kohdentaminen on tärkeää, jotta pystytään parantamaan suoalueiden keskinäistä kytkeytyneisyyttä.

Onnistumisen seurantaan kehitellyt mittarit liittyvät monimuotoisuuteen, hiilivarastoihin ja vesistövaikutuksiin. Uutena mittarina voisi olla soiden sitomien ravinteiden määrä silloin kun soita tietoisesti käytetään ravinteiden sitomiseen

johtamalla vesiä soille. Tähänastinen kokemus on suojelualueilta, jossa toimet ovat hyvin suunniteltuja. Jos ennallistamista tehdään metsätalousalueilla, vettymishaittoja pitäisi pystyä korvaamaan maanomistajille. Tarkoituksena ei ole ”johtaa vesiä”, vaan palauttaa ”alkuperäiset vedet” soille.

Ojitusennätysten aikana soita ojitettiin lähes 300 000 ha vuodessa. Ennallistaminen hiili-, ravinne- ja monimuotoisuustavoitteiden toteuttamiseksi voisi olla paljon nykyistä tehokkaampaa! On vain tiedostettava, että ennallistamisen suunnittelu ja toteutus vaativat osaamista. Soiden tyypittely, lajistoselvitykset, vesien liikkeet ennen ja jälkeen ennallistamisen, valuma-alueen ekohydrologia jne. eivät ole tavallisen suota talleavan ihmisen jokapäiväistä tietoa. Tällainen henkilö toisaalta kyllä huomaa heti, onko ennallistamisessa onnistuttu.

Soiden ojittamisen aikaan uskottiin yhteiseen hyvään ja tehtiin nykykatsannon mukaan paljon pahaa. Toivottavasti seuraavan soiden tutkija- ja käyttäjäsukupolven ei tarvitse syyttää nykyistä hyvää tekevää tutkija- ja käyttäjäporukkaa toteamuksella: väärin ennallistettu!

HARRI VASANDER

[TAKAISIN YLÖS ↑](#)

SIRPA PIETIKÄINEN

Sirpa Pietikäinen on suomalainen europarlamentaarikko (2008–) ja Euroopan kansanpuolueen jäsen. Hän on Suomen entinen ympäristöministeri (1991–1995). Nykyisessä työssään Euroopan parlamentissa hän yhdistää kaksi intohimoaan ja erityisalaansa, talouden ja ympäristön. Hän on parlamentissa talous- ja raha-asioiden valiokunnan ja naisten oikeuksien ja sukupuolten tasa-arvon valiokunnan täysjäsen, sekä ympäristön, kansanterveyden ja elintarvikkeiden turvallisuuden valiokunnan varajäsen.

Vauhtia EU:n ennallistamislainsäädännöstä

Suoluontoa on ollut Suomessa ennen jopa kolmannes maa-alastamme. Suomi on ollut soista aluetta. Alussa olivat suo, kuokka – ja Jussi. Ja niinpä valtaosa entisistä soitamme on raivattu ja ojitettu pelloiksi ja metsiksi.

Maata ei enää valmisteta lisää. Maailman luonnon monimuotoisuus vähenee kiihtyvällä tahdilla monista kansainvälisistä tavoitteista huolimatta.

Komissio esitteli kesäkuussa ehdotuksen luonnon ennallistamista koskevaksi laiksi. Tavoitteena on korjata 80 prosenttia heikossa kunnossa olevista luontotyypeistä ja palauttaa luonto kaikkiin ekosysteemeihin.

Komissio esittää oikeudellisesti sitovia tavoitteita. Vuoteen 2030 mennessä tavoitteena on kattaa vähintään 20 prosenttia ja vuoteen 2050 kaikki ennallistamisten tarpeessa olevat ekosysteemit. Etusijalle asetetaan ekosysteemit, joilla on suurin potentiaali hiilen varastointiin sekä luonnonkatastrofien ehkäisemiseen.

Soiden osalta tavoitteena on ennallistaa ja uudelleenvesittää kuivattuja turvemaita maatalouskäytössä ja turpeen tuotantopaikoilla.

Muutos on tulossa ja Suomen kannattaa ehdottomasti olla muutoksen etunenässä. Idea luonnonsuojelun rahoituksen sitomisesta bruttokansantuotteeseen on erinomainen. Tavoitteiden saavuttamiseksi tarvitsemme vähintään prosentin BKT:sta niin Suomen ja EU:n tasolla kuin globaalistikin.

EU:n biodiversiteettistrategian tavoitteena on vaikuttaa biodiversiteettikadon ajureihin, kuten maan- ja vesien kestävämpään käyttöön, luonnonvarojen ylikulutukseen, saasteisiin ja vieraslajeihin. Strategia on myös osa EU:n elvytysuunnitelmaa. Se pyrkii saamaan biodiversiteetin huomioimisen osaksi EU:n talouden kasvustrategiaa.

Kaikessa poliittisessa päätöksenteossa tulee ottaa huomioon luonnon monimuotoisuus, ekosysteemit ja ekosysteemipalvelut. Tämä tarkoittaa muun muassa do no significant harm (DNSH), ei merkittävää haittaa -periaatetta, toimimattomuuden kustannusten huomioimista YVA:ssa ja sitä, että uusia luontoalueita ei oteta ihmisten käyttöön ilman kunnollista kompensatiota.

Meidän tulee varata vähintään 30 prosenttia luonnontilaisille alueille. Tutkijat ovat puhuneet jopa 40 prosentin tarpeesta. Tämä tarkoittaa lisää suojelualueita, ekosysteemejä tukevia alueita, villiinnyttämistä sekä ennallistamista.

SIRPA PIETIKÄINEN

[TAKAISIN YLÖS ↑](#)

KIRJOITA VERSUKSEEN

8.9.2022

Suojeltujen soiden potentiaali luontohaittojen hyvittämisessä on hiipumassa?

1.9.2022

Suomalainen turvesuo on keskellä maailman muutosta

5.7.2022

Suoluonnon turvaaminen edellyttää ennallistamista ja suojelua

JAA ARTIKKELI

AVAINSANAT • BIODIVERSITEETTI • ENNALLISTAMINEN • ILMASTONMUUTOS • NOSTOT • SUO • VESISTÖVAIKUTUKSET • YMPÄRISTÖNSUOJELU

EDELLINEN ARTIKKELI

SEURAAVA ARTIKKELI

Versus

MENU

[Etusivu](#)

[Versus?](#)

[Versus?](#)

[Kirjoita Versukseen](#)

[Viestintäpalvelut](#)

[Tiededebatti](#)

[Kriittinen tila](#)

[Gradusta asiaa](#)

[Teemat](#)

[Podcastit](#)

[Muut julkaisut](#)

[Videot](#)

[Aiemmat Versus-](#)

[julkaisut](#)

[Multilingual](#)

[English](#)

[Multilingual\[](#)

JULKAISUT

[Gradusta asiaa](#)

[Teemat](#)

[Kriittinen tila](#)

[Podcastit](#)

[Videot](#)

[Tiededebattj](#)

SEURAA SOMESSA

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Instagram](#)

TOIMINTAA TUKEE

[Suomen tiedekustantajien liitto](#)

[Suomen tiedetoimittajain liitto](#)

[Suomen Kulttuurirahasto](#)

Write to Versus

© 2022 Versus | Toteutus: Luova Toimisto Särmä

